

bindelse med Laanepolitiken. Laantagende Stater maa opretholde saadanne økonomiske og politiske Tilstande, at Tilliden ikke svigter, idet Resultatet ellers let vil blive, at Laanene ikke fornyes, og at Guldet derefter strømmer bort fra de paagældende Lande. Det er vigtigt, at Laanene anvendes til produktive Formaal.

Laangivende Stater maa afpasse Laanene efter Nettooverskudet i Nationalindkomsten, idet Resultatet ellers vil blive Guldudstrømning eller Guldimport. Udlaanenes Størrelse bestemmes imidlertid under normale politiske og økonomiske Forhold af Forskellen i Rentesatsen hjemme og ude, medens den nationale Nettoindkomst bestemmes hovedsagelig af Forholdet mellem Varepriserne. Disse sidste varierer ikke saa hurtigt som Renteforskellen. Variationerne i Laanenes Omfang bør derfor foregaa gradvis og ikke pludseligt. De laangivende Stater bør undgaa altfor pludselige Forandringer i Laanenes Omfang, og de bør begrænse Laanene til produktive Formaal. Delegationen udtaler dernæst, at Forholdsregler, der kan lette Udstedelsen af internationale Laan eller Omsætningen af allerede emitterede Værdipapirer, vil bidrage til, at Guldsystemet kan fungere tilfredsstillende, forudsat naturligvis, at Centralbankerne har den fornødne Magt til at kontrollere midlertidig Uligevægt. I denne Forbindelse fremhæves særligt de paagældende Værdiers Optagelse til Notering paa Børserne og Skattespørgsmaalet, hvorunder særlig Undgaaelse af Dobbeltbeskatning. Men, tilføjer Gulddelegationen, Forholdsregler til Lettelse af Kapitaloverførsel kan vise sig mere skadelige end gavnlige, hvis man samtidig opretholder Restriktioner med Hensyn til Udveksling af Varer og Tjenester, thi dette vil medføre stadige Krav til Guldreserverne, og saadanne Krav kan ogsaa opstaa, hvis et Land forsøger at opretholde et højere Laane- og Omkostningsniveau end det, der tillader det at afsætte sine Produkter paa fremmede Markeder.

Tilslutning til internationalt Guld-

stem medfører, at man samtidig tilhører et internationalt økonomisk System.

Delegationen understreger til Slut, at et nært Samarbejde mellem Centralbankerne er en Nødvendighed.

Endelig henviser Delegationen til, at Centralbankernes sædvanlige Middel til at øve Indflydelse paa Guldbevægelser er Paa-virkning af Rentehøjden ved Diskontofastsættelsen. Imidlertid har der i de senere Aar vist sig en større Tendens hos Centralbankerne, navnlig i London og New York, til at deltage i »open market operations«, hvorved forstaas direkte Køb eller Salg fra Centralbankerne særligt af Veksler eller Sikkerheder (f. Eks. Obligationer) for at forøge eller nedsætte de ikke-seddeldudstedende Bankers Kasse. Derved opnaar Centralbankerne, at de kan influere paa Markedsraten uden at forandre deres egen officielle Diskonto. Delegationen nævner dette, fordi Værdien af Samarbejde mellem Centralbankerne i høj Grad er afhængigt af deres Magt paa det hjemlige Penge-marked. Betingelsen for at indføre det omtalte System er dog ikke overalt tilstede, men en Revision af Bankstatuterne, saaledes at Centralbankerne kan udføre de paagældende Operationer, fortjener en omhyggelig Undersøgelse. Et beslægtet Spørgsmaal, som Delegationen ligeledes anbefaler til nøjere Prøvelse, er Ønskeligheden af, at det paalægges de kommercielle Banker at holde en vis Kasserreserve hos Centralbankerne, idet ogsaa dette vil lette Centralbankernes Udøvelsen af deres Opgaver.

Under Forhandlingerne i 2. Udvalg udtalte den norske Udenrigsminister *Braadland* Ønsket om, at Gulddelegationens endelige Beretning skulde paavise den Indflydelse, som Produktionen af Guld udøvede paa Svingningerne i Prisniveauet.

Checkretskonferencen.

Den internationale Konference om ensartet Veksler- og Checklovgivning afholdt i Dagene fra den 23. Februar til den 19. Marts 1931 sit 2. Møde, paa hvilket Spørgsmaalet